

Arrest

nr. 166 601 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2016 met refertenummer 59810.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 6 juli 1999 België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 19 januari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een weigeringsbeslissing.

Op 5 augustus 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 18 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2011 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 17 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier E).

Op 26 januari 2012 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Verzoeker komt op onbekende datum terug België binnen en op 11 september 2012 wordt hem de beslissing van 13 juli 2012 ter kennis gebracht.

Op 19 januari 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 19 januari 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 september 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt nog niet ter kennis gebracht van verzoeker.

Op 25 november en 1 december 2015 legt verzoeker bijkomende stukken neer in het kader van zijn aanvraag van 10 september 2015.

Op 11 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 10.09.2014 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Servië en Montenegro

Geboortedatum: (...)1968

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd die zou moeten getuigen van het huwelijk tussen betrokkene en S., M. (rr.xxx). Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene voorheen zich B.,G. liet noemen en hij onder die naam gehuwd is met B.V. Uit de

vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene en B., G. blijkt wel degelijk dat het één en dezelfde persoon betreft. Derhalve kan de huidige huwelijksakte niet als rechtsgeldig worden aanvaard en de basis vormen voor een aanvraag gezinshereniging.

Overwegende dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het WIPR de voorwaarden om het huwelijk te erkennen voor elke echtgenoot bepaald worden door de Staat waarvan hij bij het voltrekken van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval, volgens artikel 3, §2, 1° van het IPR, de Belgische nationaliteit van de echtgenote van betrokkene in rekening wordt genomen.

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag pas een tweede huwelijk afsluiten nadat het eerste werd ontbonden).

Weigert de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen te erkennen. Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt

van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij van haar in België verblijvende echtgenote zal gescheiden worden ingevolge de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een correct evenwicht heeft proberen vinden tussen het beoogde doel van de bestreden beslissing en de ernst van de inmenging in het privéleven.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij beperkt zich in haar eerste middel tot een louter algemeen theoretische uiteenzetting nopens artikel 8 EVRM, doch gaat hierbij volledig voorbij aan de vaststellingen in het administratief dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij niet erkend werd, om redenen van strijdigheid met de Belgische openbare orde (polygamie). In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit kader terecht overwogen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, om de reden dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan aanvaard worden en de basis vormen voor een aanvraag gezinshereniging. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet zonder meer voorhouden dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Ondergeschikt laat verweerder nog gelden dat zelfs indien de bestreden beslissing inderdaad de scheiding van de verzoekende partij en haar echtgenote tot gevolg zou hebben, de verzoekende partij niet aantoont dat er daadwerkelijke hinderpalen bestaan om het gezinsleven elders uit te bouwen, minstens gedurende de periode van de tijdelijke scheiding nauw contact te onderhouden via de moderne communicatietechnologieën.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Tevens moet benadrukt worden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §

67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). "Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

3.1.5. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.1.6. Daar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing van 11 december 2015 dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een algemene theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat niet in op de vaststellingen uit de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier.

3.1.7. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt immers dat het buitenlandse huwelijk van verzoeker niet erkend werd, om redenen van strijdigheid met de Belgische openbare orde, met name polygamie. In de bestreden beslissing van 11 december 2015 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, om de reden dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan aanvaard worden, dat het huwelijk niet wordt erkend en zodoende geen basis kan vormen voor een aanvraag gezinshereniging. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet zonder meer voorhouden dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zijn polygaam gezinsleven is immers strijdig met de openbare orde in België en is verboden bij wet.

3.1.8. Toegepast op zijn zaak betoogt verzoeker als volgt:

“Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker het volgende overwogen:

“Overwegende dat in dit geval, volgens artikel 3, §2, 1° van het IPR, de Belgische nationaliteit van de echtgenote van betrokkene in rekening wordt genomen. Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag pas een tweede huwelijk afsluiten nadat het eerste werd ontbonden). Weigert de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen te erkennen. Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging.”

3.1.9. Zoals reeds gesteld gaat verzoeker er aan voorbij dat zijn huwelijk met S.M. niet als geldig huwelijk erkend kan worden gelet op strijdigheid met de openbare orde wegens polygamie. Hierdoor kan ook het recht op gezinshereniging niet geopend worden. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en voert geen elementen aan die deze vaststelling als een onjuiste kwalificatie kunnen benoemen.

3.1.10. Gelet op de afwezigheid van een geldig huwelijk met de Belgische echtgenoot in functie waarvan verzoeker gezinshereniging aanvroeg, dient dan ook vastgesteld te worden dat verzoeker op deze wijze geen gezinsleven kan doen gelden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker de mening lijkt toegedaan zijn dat zijn relatie met mevrouw S.M. ook zonder erkend huwelijk de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM dient te genieten, kan hij evenmin gevolgd worden. In de huidige bestreden beslissing wordt de gezinsherenigingsaanvraag beoordeeld van verzoeker op basis van een huwelijk dat na onderzoek polygaam blijkt te zijn. Er wordt herhaald dat dit strijdig is met de openbare orde, door de wet is verboden en dat dit polygaam gezinsleven in België niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan de schending van artikel 8 van het EVRM wat het gezinsleven betreft met zijn Belgische echtgenote bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift lijkt aan te geven dat hij een scheidingsakte zou kunnen voorleggen, wordt erop gewezen dat niets verzoeker belet zich in regel te stellen met het bepaalde in artikel 147 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek en vervolgens een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen weergeeft waarop hij zich steunt om de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Dat in geen enkel geval de Vreemdelingenwet zelf voorziet dat een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden enkel en alleen verwijzende naar het art. 46 van het WIPR en het art. 147 B.W..

Dat voorts verzoeker opmerkt dat zijn Albanees huwelijk door de Burgemeester van de stad Gent wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Dat verweerder, die plots weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen omdat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van polygamie, echter gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgemeester van de stad Gent te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel. Dat verzoeker in laatste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de geldigheid/oprechtheid van zijn huwelijk (waaronder een echtscheidingsakte,...) neer te leggen. Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de geldigheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de hoorplicht ;*
- het rechtszekerheidsbeginsel ;*
- de motiveringsplicht ;*
- de rechten van verdediging.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet de wettelijke bepalingen zou weergeven waarom zij is gesteund. De verzoekende partij meent dat het verblijf niet kan geweigerd worden door enkel te verwijzen naar artikel 46 WIPR en artikel 147 B.W.. In tweede instantie verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij in het bezit van een A.I. gesteld werd, zodat het Albanese huwelijk in eerste instantie wel erkend werd.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij voorheen gekend was als G.B., gehuwd met mevr.V.B.. Om voormelde reden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht geoordeeld dat het tweede Albanese huwelijk niet als rechtsgeldig kan aanvaard worden, gelet op het feit dat polygamie in België verboden is.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht is overwogen dat een tweede huwelijk naar Belgisch recht pas kan afgesloten worden, indien het eerste huwelijk ontbonden is. Gelet op het feit dat geen bewijs voorligt dat het eerste buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij ontbonden is, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve niet anders dan te weigeren om de rechtsgeldigheid van de Albanese huwelijksakte te weigeren.

De erkenning van het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij riskeert immers strijdig te zijn met het uitdrukkelijke verbod op polygamie en aldus strijdig met de Belgische openbare orde. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Bijgevolg is door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk, in overeenstemming met artikel 46 WIPR, besloten dat geen rekening kon gehouden worden met het Albanese huwelijk van de verzoekende partij. Gelet op het feit dat het buitenlandse huwelijk niet rechtsgeldig kan aangenomen worden, werd vervolgens terecht besloten tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing is wel degelijk ten genoegen naar recht gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar huwelijk in eerste instantie erkend werd door de Stad Gent, gelet op het feit dat zij in het bezit gesteld werd van een AI, laat verweerder nog gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij elke grondslag missen.

Het loutere feit dat in eerste instantie een bijlage 19ter werd opgesteld op grond van de buitenlandse huwelijksakte, doet allermindst afbreuk aan het feit dat naderhand nog onderzoek moest gevoerd worden naar de verenigbaarheid van het buitenlandse huwelijk met de Belgische openbare orde. De verzoekende partij heeft het bij het verkeerde eind, waar zij voorhoudt dat een dergelijke onderzoek ten gronde van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten reeds voorafgaand aan de afgifte van de bijlage 19ter zou moeten gevoerd worden.

Gelet op het feit dat vastgesteld werd dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij kennelijk strijdig is met het verbod op polygamie, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris eenvoudigweg niet anders dan besluiten tot de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), vermits geen rekening kan gehouden worden met het Albanese huwelijk dat geen rechtsgeldig huwelijk is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, doordat het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd nadat werd vastgesteld dat haar buitenlandse huwelijk een schijnhuwelijk uitmaakt.

Wat betreft de hoorplicht wijst verweerder er vervolgens op dat dit beginsel niet onverkort geldt.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de Staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden

en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij betwist in haar inleidend verzoekschrift aan sich nergens de vaststelling dat zij tevens gehuwd is met mevr. V.B, zodat het Albanese huwelijk met mevr. M.S. een tweede huwelijk uitmaakt. Terwijl zij ook nergens aanvoert dat het eerste huwelijk inmiddels ontbonden zou zijn. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing zou besloten zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007) Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

3.2.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de volgende rechtsregels: artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), artikel 46 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: verzoeker is reeds gehuwd, de huidige huwelijksakte kan niet als rechtsgeldig worden aanvaard en de basis vormen voor een aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.6. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat de wettelijke bepaling waarop de bestreden beslissing steunt niet wordt weergegeven en dat de vreemdelingenwet niet voorziet dat een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie kan geweigerd worden door te verwijzen naar artikel 46 van het WIPR en artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de erkenning van het buitenlandse huwelijk van verzoeker strijdig zou zijn met het verbod op polygamie voorzien in artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek. Daar verzoeker geen geldige huwelijksakte kan voorleggen, voldoet hij niet aan de voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, kan hij niet beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie (Belg) en voldoet hij dus niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg. De

omstandigheid dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet als dusdanig wordt vermeld in de bestreden beslissing, is *in casu* niet van die aard dat ze de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt. De bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit artikel verwijst naar de gezinshereniging zoals geregeld in artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet en bepaalt de modaliteiten van een dergelijke aanvraag. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 10 september 2015 een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging als echtgenoot van een Belg. Na onderzoek blijkt hij echter niet rechtsgeldig gehuwd te zijn met deze Belg. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker kon weten dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Alleszins duidt verzoeker niet aan in welk opzicht hij een nadeel ondervindt van het feit dat artikel 40bis als dusdanig niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Het heeft verzoeker alleszins niet verhinderd om een beroep in te stellen en de schending van deze bepaling aan te voeren.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing aangaande het huwelijk het volgende: *“Ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd die zou moeten getuigen van het huwelijk tussen betrokkene en S., M. (rr.xxx). Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene voorheen zich B.,G. liet noemen en hij onder die naam gehuwd is met B.V. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene en B., G. blijkt wel degelijk dat het één en dezelfde persoon betreft. Derhalve kan de huidige huwelijksakte niet als rechtsgeldig worden aanvaard en de basis vormen voor een aanvraag gezinshereniging.”* Verder wordt verduidelijkt dat in artikel 46 van het WIPR de voorwaarden om het huwelijk te erkennen voor elke echtgenoot bepaald worden door de staat waarvan hij bij het voltrekken van het huwelijk de nationaliteit heeft, dat volgens artikel 3, § 2, 1° van het IPR de Belgische nationaliteit van de echtgenote in rekening wordt gebracht, dat artikel 147 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek polygamie verbiedt, dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk weigert te erkennen, dat het huwelijk bijgevolg geen recht opent op gezinshereniging.

Verzoeker betwist deze specifieke vaststellingen niet als dusdanig in diens inleidend verzoekschrift. Hij betwist niet dat er sprake is van polygamie.

Het steunt niet op een foutieve feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een aanvrager die na onderzoek blijkt gehuwd te zijn met twee verschillende personen, weigert de tweede huwelijksakte te erkennen omdat er anders sprake zou zijn van polygamie, en vaststelt dat de aanvrager niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.7. In een tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat zijn Albanees huwelijk wel werd erkend door de burgemeester van de stad Gent nu zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. De verwerende partij was gehouden deze eerdere beslissing van de burgemeester van de stad Gent te respecteren.

Het loutere feit dat in eerste instantie een bijlage 19ter werd opgesteld op grond van de buitenlandse huwelijksakte, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde naderhand nog vermocht te onderzoeken of het buitenlandse huwelijk niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Dergelijk onderzoek ten gronde van de voorgelegde documenten dient dan ook niet voorafgaand aan de afgifte van de bijlage 19ter te gebeuren.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft de afgifte van een bijlage 19ter immers geen “beslissing tot erkenning van de huwelijksakte”.

Artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van een bijlage 19ter.

(...)

*Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.
(...).*"

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen."

Het bewijs van aanverwantschap dat verzoeker diende voor te leggen was zijn huwelijksakte met een Belg. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dit stuk heeft voorgelegd. De burgemeester is bevoegd om vast te stellen of verzoeker dit stuk wel of niet heeft voorgelegd. Nu verzoeker een huwelijksakte heeft voorgelegd, kon het gemeentebestuur de aanvraag overmaken aan de gemachtigde van de minister, overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Uit onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken is echter gebleken dat verzoeker onder een andere naam reeds gehuwd was met een andere persoon dan de huidige Belgische referentiepersoon en dat verzoeker bijgevolg twee maal gehuwd was. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist daarop de huwelijksakte niet te erkennen om de redenen vermeld in de bestreden beslissing en te concluderen dat het huwelijk geen recht op gezinshereniging opent.

Verzoeker heeft er geen belang bij aan te voeren dat de burgemeester reeds dit onderzoek had moeten doen, omdat verzoeker dan, overeenkomstig artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, het voorwerp kon uitmaken van een beslissing waarbij de aanvraag niet in overweging werd genomen en hij niet in het bezit zou zijn gesteld van een bijlage 19ter en geen tijdelijk verblijf zou gehad hebben.

Voor zover verzoeker aanvoert dat, door het louter overmaken van de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken nadat alle vereiste documenten werden ingediend, de burgemeester hiermee inhoudelijk deze documenten beoordeelt, kan hij niet gevolgd worden. Artikel 40bis, § 3 en § 4 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet bevatten immers voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer aan de aanvrager een verblijfskaart kan worden toegekend. Het onderzoek van deze voorwaarden komt toe aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De omstandigheid dat de burgemeester de huwelijksakte heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder inhoudelijk onderzoek, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit bewijs van aanverwantschap alsnog onderzoekt en beslist de akte niet te erkennen, brengt niet mee dat er een "beslissing" zou zijn van de burgemeester om deze akte wel te erkennen en dat er bijgevolg een tegenstrijdigheid zou zijn inzake het erkennen van een huwelijksakte.

3.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Gelet op de bespreking onder 3.2.7, kan verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.2.9 Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht, hij betoogt dienaangaande als volgt: *"Dat verzoeker in laatste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de geldigheid/oprechtheid van zijn huwelijk (waaronder een echtscheidingsakte,...) neer te leggen. Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de geldigheid van zijn huwelijk neer te leggen."*

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat

de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om gezinshereniging geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van zijn aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker diende op 10 september 2015 een door hem zelf geïnitieerde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg. Verzoeker kreeg de kans om alle mogelijke elementen, stukken en diens verklaringen neer te leggen om zijn aanvraag te stofferen. Verzoeker kon zijn aanvraag bovendien zelf vrij aanvullen, actualiseren of vervolledigen middels aanvulling van zijn aanvraag bij de bevoegde dienst. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekers suggestie als zou hij "*een echtscheidingsakte*" kunnen voorleggen hebben, indien de gemachtigde daar maar gewoon zelf had naar gevraagd in een verhoor, feitelijke grondslag mist. De vraag rijst waarom verzoeker deze akte dan niet eerder heeft neergelegd of thans bijbrengt bij zijn inleidend verzoekschrift, dit dan louter ten einde aan te tonen dat een nieuwe aanvraag eventueel wel gehonoreerd zou kunnen worden door de gemachtigde in de toekomst. Alleszins dient erop te worden gewezen dat, als verzoeker een echtscheidingsakte inzake zijn eerste huwelijk zou kunnen voorleggen, het hem vrij staat om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van zijn tweede huwelijk.

3.2.10. Naast de schending van de hoorplicht voert verzoeker tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, de schending van de rechten van verdediging en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op de bespreking van het eerste en tweede middel *supra* kan aan de gemachtigde geen onzorgvuldig handelen noch een gebrek aan degelijk onderzoek verweten worden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of foutieve kwalificering van de feiten, tevens werd een grondig onderzoek gevoerd op grond van alle elementen die verzoekers zaak daadwerkelijk kenmerken. De gemachtigde heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing van 11 december 2015 gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Hieruit blijkt dat de huwelijksakte van verzoeker niet kan erkend worden. In het kader van zijn aanvraag gezinshereniging voldoet verzoeker dan ook duidelijk niet aan de wettelijke voorwaarden. Van een manifeste beoordelingsfout is dan ook geen sprake.

3.2.11. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.12. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geldt aangaande het eerstgenoemde beginsel dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet

toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, *in casu* vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt in de bestreden beslissing van 11 december 2015 en er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen.

Verzoeker voert weliswaar aan dat hij de bestreden beslissing van 11 december 2015 in strijd acht met het redelijkheidsbeginsel, doch de Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat hij aan de voorwaarden zou voldoen voorzien zijn in de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET